

FLED BACK

Revista de experiment literar

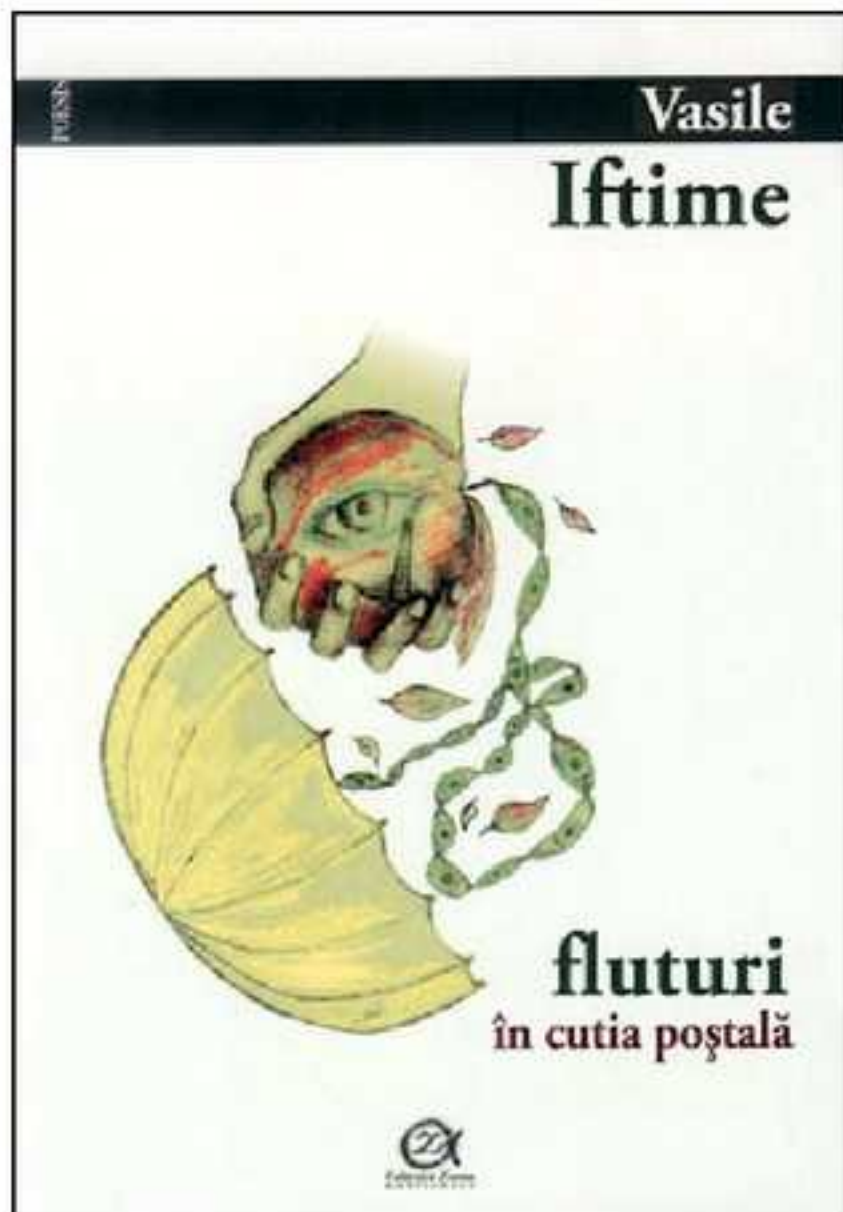
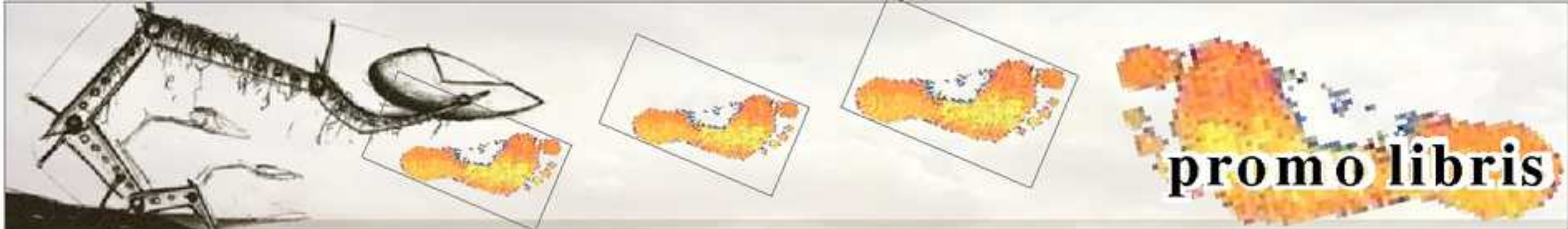
Director Daniel CORBU

ANUL X

2013

Nr. 3-4
MARTIE
APRILIE

Vasile IFTIME
Fluturi în cutia poștală
Editura Zona Publishers, Iași, 2012

Vasile Iftime este un poet al ingenuității. Scrie ca și cum poezia ar începe cu el. Lucrează cu osârdie pentru a da lumii o față lirică. Din realitate nu mai rămâne decât un zaț în care se poate ghici viitorul tot mai diafan. Poetul cade în darul copilăriei și își lasă în voie imaginația. Un tipar ludic înseninează lumea cu voioșie, cu inocență, miniaturizând-o și înmulțindu-i miracolele. În același registru al bucuriei, Vasile Iftime elogiază femeia iubită, împodobind-o cu metafore. Poetul dă curs unui soi de expresionism, temperat prin gingășie, nuanțat printr-un ludic discret, aprofundat prin simboluri religioase abia sesizabile. Câteva parabole biblice sunt aduse în planul existențial, niciodată într-un mod convențional. Tonul este și el modulat, cu inflexiuni diverse amintind de *Cântarea Cântărilor*, de *Scrisorile portugheze* ale Marianei Alcoforad. De altfel, suavitatea este caracteristica acestei poezii, care atenuează cruzimile, caligrafiind idealist și melancolic. Este o poezie a unei cuminenții visătoare. Textele sunt epitalamuri, uneori căpătând accente elegiace, ca în acest splendid vers: „bezna picură în sticla cu

lapte până se face doliu în scutece”. Parcă trezit, poetul se întoarce din oglinda prin care a colindat, lăsându-se acaparat de vertijul scrisului: „la masa mea,/ beat de cuvinte, scriu o carte/ cu scuze/ pentru că sunt”.

Paul ARETZU

Ionuț CARAGEA
Patria la care mă întorc
Editura „Fides”, Iași, 2012

O nouă carte de poeme semnată de unul dintre liderii generației poetice doimiste, Ionuț Caragea, apărută la editura ieșeană „Fides”, are drept titlu *Patria la care mă întorc*.

Ionuț Caragea e un poet cu destin, unul din mării blestemați la înalta frazare lirică. I-am urmărit traiectul poetic de la *M-am născut pe Google* (2007) și până la această carte densă, de o forță lirică neobișnuită și o unitate stilistică (blazon Ionuț Caragea) care impresionează. Adică vreo paisprezece cărți-spectacol care definitivează profilul unui poet. Spuneam și altă dată că Ionuț Caragea e un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nici nu îndrăznesc. Descopăr astfel un virtuos al versului clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală, ce stă bine poetului autentic.

Se poate cita din fiecare pagină a cărții, cu aceeași bucurie a descoperirii poetului autentic. Iată Regii nimicului: „chiar și peste o sută de ani/oamenii tot își vor pierde vremea cu nimicurile lor/ tot va ploua după ce-și vor spăla prețioasele vehicule/ iar buruienile vor continua sa crească nestingherite/ în grădinile ticsite cu flori/ ajung să cred că viața mea nici nu contează/ stau în casă și scriu despre goana acelor de ceasornic/ privind vecinul cum își plimbă câinele/ sau femeia pe stradă/ cu aceeași fală cu aceeași dorință de control/ din păcate foamea mă-ndeamnă să mușc din prezent/ acest sandwich cu singurătate între două felii de timp/ împărțit frățește cu umbră/ poți trece prin viață anonim ca un rîu pe sub pămînt/ nimeni nu va ști din ce apă își potolește setea/ poți trece prin viață ca Saul pe drumul Damascului/ nimănui nu-i va păsa că te-ai schimbat/ că spiritul tău are nevoie/ de un mediu propice înaltei comunicării/ dar nu-i nici o tragedie/ ce ne mai miră/ nici moartea nu mai impune respect/ a devenit o simplă măturătoare/ care ascunde oasele sub preșul celui fără cîine la ușă/ prea scump serviciul de salubritate al acestei lumi/ datoare sie înseși/ dar și acestea sînt tot niște nimicuri/ despre care n-ar trebui să vorbesc”.

Sau, acest superb text cu titlul *Cea mai veche meserie din lume*: „Cea mai veche meserie din lume/ este aceea de gropar/ singurul care nu rămîne niciodată șomer/ singurul care primește de pomană în fiecare zi/ singurul care-i dă de mîncare lui Cerber// groparul este și vesel și trist cînd moare un om/ pentru el moartea a devenit o rutină/ iar viața o înlanțuire de morți// într-o zi a venit la gropar o femeie/ și a încercat să-l ispitească/ în ziua de post/ voia să învețe ceva meserie/ să îngroape bărbații de vii// stau și mă întreb/ de ce oare viața și moartea sînt femei îmbrăcate în straie de cruce/ iar ionuț este un copilandru/ of an de Dumnezeu Tatăl”.

Poet tragic în esență, desfășurînd pe paginile de pînă acum scenarii originale, atacînd teme mari (dragostea, moartea, patria ca locuire, neantul, abisul ființial), Ionuț Caragea își pune în fiecare text pecetea originalității și, inventiv, nonconformist, se autointitulează generatorul unui nou curent literar: *Curentul Generației Google*.

Daniel CORBU

Nicolae CĂRUNTU

Căderea cortinei

Editura „Zona Publishers”, 2012

Nicolae Căruntu este unul dintre poezii onorabili ai nordului nostru liric. Făcînd parte din gruparea poetică botoșăneană, optzecist după data nașterii (1953), autor pînă acum a patru cărți de poezie, Nicolae Căruntu nu mizează pe noile ter-tipuri ale postmodernismului, nu este nici textualist, nici behaviorist, nici fracturist. Scrie simplu, cu o izbitoare sinceritate a emoției și viziunii. Cum bine spunea un confrate al său, Gică Manole, „Nicolae Căruntu nu este interesat de inovații stilistice deosebite: scrie, acum, așa cum scria încă de la început – simplu, fără artificii. Nicolae Căruntu a fost și rămîne consecvent doar cu el însuși: *un poet*, în toată puterea cuvîntului. Ajunge să-i citești, poemele inegalabile, spre a înțelege că a identificat, cum puțini poeți au reușit, calea *directă* spre adevăr: spre adevărul poetic. Cu inima devenită *cetate a dragostei*, împăcat, demult, cu toți și cu toate, înțelegînd „că ne vom duce, rînd pe rînd / nu se știe undel / nu se știe cînd/ poate chiar la doi metri în pămînt”, că ne trecem *aidoma vîntului*, spre a ne întoarce în *eterna țărînă*, Nicolae Căruntu, cu acest volum aniversar, „*Căderea cortinei*”, își revendică, locul de drept, printre poezii de frunte ai culturii române de astăzi.”

Spune poetul: „Cît sunt încă viu/ și de mine știi/ singur ca pămîntul/ îmi fac jurămîntul/ - martori mi-s nori - / să-mi fie mormîntul/ în grădini cu flori!”. Simplitatea decorului liric și simplitatea stilistică, ca și gestualitatea lirică, dă în cazul lui Nicolae Căruntu imaginea unui poet autentic.

Rozina VAUM